

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. prosince 2014 **odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného Mgr. L. P.**, nar. xxx, a **obžalovaného J. K.**, nar. xxx, a **odvolání obžalovaného Mgr. L. P.**, podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, sp.zn. 46 T 33/2011 ze dne 11.8.2014 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř se **napadený rozsudek zrušuje pouze ohledně obžalovaného Mgr. L. P. ve výroku o uloženém ochranném léčení.**

Podle § 256 tr.ř. se **odvolání státního zástupce ohledně obou obžalovaných z a m í t á .**

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní Mgr. L. P. a J. K. uznáni vinnými přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 1, 3 písm. b) tr.zákoníku, kterého se dopustili tak, že v období od 1.1.2006 do 15.8.2009 společně vyrobili a prostřednictvím veřejné internetové sítě zpřístupňovali a uváděli do oběhu audiovizuální pornografická díla zobrazující hrubé surové násilí a hrubou neúctu k člověku, přičemž se aktivně realizovali svým úmyslným jednáním při výrobě těchto audiovizuálních děl jako jejich autoři, producenti, režiséři, fotografové, kameramani, účastnili se i jako herci, aktivně vyráběli a opatrovali rekvizity pro natáčení a vyhledávali vhodné interiéry a exteriéry k natáčení děl, která jsou zaznamenána na nosičích přesně specifikovaných ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku. Za to byli oba obžalovaní odsouzeni k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon jim byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků, a dále byl oběma obžalovaným

uložen trest propadnutí zajištěných nosičů předmětných pornografických audiovizuálních děl. Obžalovanému L. P. bylo dále uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.

Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání státní zástupce v neprospěch obou obžalovaných, a to proti všem jeho výrokům. Stránky s pornografickými filmy obsahujícími projevy neúcty a násilí byly přístupné dětem. Odkliknutí údaje o věku a předchozí zaplacení nejsou překážkami, které by děti odradily nebo jim zabránily v přístupu na ně. Údaj o věku se nijak jinak než jedním kliknutím myši neprokazoval, zaplacení platební kartou elektronickým způsobem bylo pro děti, které často již od desátého roku věku mají svůj účet a k němu platební kartu, již v roce 2009 naprosto běžné. Zavedený systém pro ně nebyl odrazující a zásadním způsobem jim nezabraňoval stránky obžalovaných navštívit. Kvalifikace podle § 191 odst. 2 písm. b) tr.zákoníku měla být ve vztahu k oběma obžalovaným zachována a důvod k jejímu vypuštění nebyl žádný. Stejně tak kvalifikace podle § 222 odst. 1 tr.zákona, a to i ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zákona. Zásadní je výpověď znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Sokola. Z objektivně prokázaných skutečností vyplývá, že buď přímo došlo u poškozených k mučivým útrapám nebo mohlo dojít k následkům ve formě poškození důležitého orgánu nebo k delší době trvající poruše zdraví, což se nestalo nikoli z vůle obžalovaných, ale jen shodou šťastných okolností. Ve vztahu k trestům navrhuje, aby byly obžalovaným uloženy tresty podle § 222 odst. 1 tr.zák. v dolní polovině zákonné trestní sazby, podmíněně odložené na přiměřenou zkušební dobu. Rovněž pak navrhuje, aby obžalovanému P. bylo uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.

Obžalovaný L. P. ve svém odvolání napadá toliko výrok o uloženém ochranném léčení, které považuje za nadbytečné. V tomto rozsahu navrhuje zrušení napadeného rozsudku.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. napadený rozsudek a jemu předcházející řízení z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku netrpí žádnými podstatnými procesními vadami, zejména práva obou obžalovaných na jejich obhajobu byla zachována. Obvodní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, důkazy odpovídajícím způsobem hodnotil a jeho skutková a právní zjištění jsou správná. Výroku o vině nelze nic oprávněně vytknout, opírá se zejména i o doznání samotných obžalovaných, a odpovídá i použitá právní kvalifikace.

Všichni „poškození herci“ shodně vypověděli, že při práci pro obžalované nebyli ničím ohroženi, také jim nikdy nevzniklo žádné zranění, věc považovali za finančně zajímavou práci, byli za ni rádi, nechali si za ni platit, zúčastňovali se jí dobrovolně, opakovaně, ze svého rozhodnutí mohli natáčení kdykoli ukončit. Mučivé útrapy byly hrané, předstírané – je logické, že takto mělo pornografické dílo vyznít ve vztahu ke konečnému divákovi, na něž mělo dílo vytvořit dojem trpících lidí, ohrožených těžkým zraněním – a v takovém postavení byl právě znalec z oboru soudního lékařství při posuzování vzniklého či hrozícího nebezpečí na zdraví – jeho znaleckým posudkem nelze vyvrátit, resp. pominout všechny shodné výpovědi „poškozených“. Proto správně nebylo soudem kvalifikováno jednání obžalovaných jako způsobení těžké újmy na zdraví, či pokus takového trestného činu. Krom toho, i kdyby se herci pornografických děl skutečně sebepoškozovali, nebyl by následek na jejich zdraví v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných, kteří toto pouze zaznamenávali na médium. Jednání samotných herců by nebylo trestné, a tudíž by bylo vyloučeno i účastenství na trestném činu.

Rovněž soud dostatečně vysvětlil, proč nepřijal kvalifikační okolnost „zpřístupnění pornografického díla dítěti“ – přístup k němu byl na internetu zabezpečen adekvátním možným způsobem, uživatel musel potvrdit, že je již zletilý, přístup byl chráněn heslem, možnost přístupu byla podmíněna platbou platební kartou. Není možné při konstrukci zavinění obžalovaných v tomto směru vycházet z toho, že schopnosti a možnosti dětí jim umožňují toto zabezpečení obejít, přičítat tak obžalovaným na vrub nekázeň zákonem ochraňovaných osob, neboť takto by za zpřístupnění jakéhokoli nevhodného díla na internetu i jinde dítěti odpovídal úplně každý tvůrce, obžalovaní by tak byli odpovědní i v situaci, že by třeba dítěti k přístupu k pornografickému dílu pomohl u konečného soukromého zařízení dospělý jedinec atd. Ani v tomto směru nebylo shledáno odvolání státního zástupce důvodným.

Pokud jde o uložené ochranné léčení, k trestné činnosti došlo před řadou let, během kterých obžalovaný P. žije řádným životem, jak soud sám výslovně konstatuje, aby bezprostředně zase konstatoval v rozporu s tím, že jeho pobyt na svobodě je nebezpečný. Poukázat je nutno na rozpornost znaleckých posudků v tomto směru, kdy sice revizní znalecký posudek doporučil uložení ochranného léčení, na druhé straně však pouze jako prevenci možného opakování podobného jednání, které bylo způsobeno deviací, jež stejně odstranitelná není – navíc obžalovaný podstupuje adekvátní léčbu sám a dobrovolně.

Odvolací soud tedy výrok o ochranném léčení vlastním rozhodnutím v napadeném rozsudku zrušil.

Poučení: Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto usnesení lze podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 2. prosince 2014

JUDr. Jarmila Löffelmannová, v.r.

předsedkyně senátu

vypracoval: JUDr. Václav Kašík

Za správnost vyhotovení:

Petra Lerchová